

MAAK KANS OP een Framus Diablo Pro!

HÉT BLAD VOOR GITARISTEN

EN BASSISTEN

Nº 224

Gitarist

www.gitarist.nl

Johnny Marr

Indie-gitaarlegende terug in de bandbus

Rammstein

Richard Kruspe

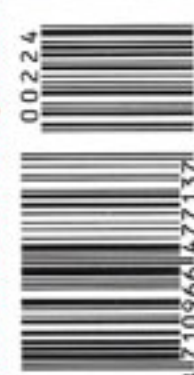
Sober, simpel, strak

Voel je vrij! Draadloze systemen van Line 6, Bråce Audio en StageClix

Interviews Rokía Traoré • Sweet Charles Sherrell
Alberta Cross • Magnolia Electric Co. • Andreas Kisser

Tests Vintage V6 Thomas Blug Signature & V52 Icon • Hayden Peacemaker 60 & 40
Takamine EF360 Glenn Frey • LTD Okkultist • Vox Time/Machine & Big Bad Wah
Warwick Corvette Taranis • Hartke HyDrive 115C • Propellerhead Record
Audio Ease Cabinet • Graph Tech Supercharger Kit

adviesprijs € 5,90
november 2009 | www.gitarist.nl

Wie? Voor hij in 1996 naar New York verhuisde was Oz Noy in zijn geboorteland Israël al bekend

november 2009 Gitarist 61

als studiomuzikant. Sindsdien heeft hij met veel grote namen gespeeld en dat doet hij op zijn derde studioalbum 'Schizophrenic' ook weer.

Wat horen we? Een grillige, freaky, maar aanstekelijke mix van jazz, rock en fusion met steeds een lekkere groove. Op twee nummers horen we Steve Lukather, die met zijn rockgitaar verrassend goed naast de grillige partijen van Noy past. Op *Seven* – een rustig nummer in 7/4 – laat Oz horen dat een ballad niet alleen mooi, maar tegelijkertijd ook muzikaal uitdagend kan zijn. Af en toe heeft zijn muziek wel wat weg van John Scofield, bijvoorbeeld als hij in het titelnummer de gitaargroove neerzet. Maar even later hoor je vooral weer Oz Noy, met al zijn elkaar snel afwisselende effecten. Denk trouwens niet dat dit alleen maar moeilijke muziek voor techneuten is, want de nummers blijven altijd erg muzikaal en geïnspireerd klinken. Noy's composities kunnen soms hoekig zijn, maar bevatten altijd verrassende elementen. Ook in de solo's volgen zijn ideeën elkaar snel op, maar niet voordat ze helemaal af zijn.

Schizofreen? Misschien, maar de muziek van Oz Noy is vooral erg mooi. (SF)

cd **PARADISE LOST**

FAITH DIVIDES US - DEATH UNITES US

(CENTURY MEDIA/EMI)

Doemdenkers? Ja, het lijkt soms wel of Koot en Bie het woord speciaal voor deze band hebben uitgevonden. De gothic-metalpioniers leveren hun donkerste, maar tegelijkertijd beste werk af. Geen geringe prestatie voor een band die al twintig jaar meedraait, hoewel Paradise Lost zich altijd is blijven ontwikkelen en garant staat voor kwaliteit.

Goed, dus? De krachtige vocale aanpak van Nick Holmes roept zowel herinneringen op aan de agressie van 'Icon' als aan het melodieuze latere werk, vaak binnen hetzelfde nummer. Het is het definitieve statement van de onderschatte zanger. Gitaristen Greg Mackintosh en Aaron Aedy gebruiken voor het eerst zevensnarige gitaren en het geluid is vernietigend zwaar. Maar het aardse slaggeluid van Aedy geeft het kronkelende gitaarwerk van *I Remain* en het heftige *First Light* wel een echt livegevoel. Mackintosh brengt meer droevig jankende leadpartijen in het spel dan ooit, soms Oosters getint, maar altijd een tastbare donkere atmosfeer toevoegend aan de toch al inktzwarte nummers.

Beste nummers: *First Light*, *Living*

it cd | dvd | boek

With Scars en *Last Regret*.

Conclusie? Paradise Lost heeft over de gehele linie nog nooit zo sterk geklonken – en de fans hebben het nog nooit zo goed gehad. (RL)

cd **ALBERTA CROSS**

BROKEN SIDE OF TIME (ARK/PIAS)

Wie zijn dit? De bandnaam en de kapsels (zie ook de Fuzzbox op pagina 15) lijken te suggereren dat we hier te maken hebben met de jongere broertjes van The Black Crowes. Maar ondanks dat de band enkele blues-referenties deelt met de gebroeders Robinson, is Alberta Cross van een veel intrigerender allooi.

Is het ook goed? 'Broken Side Of Time' is een curieus mooi album, dat je onderweg aan een half dozijn andere bands doet denken. Zanger-gitarist Petter Ericson Stakee zet soms een soort Perry Farrell-achtige hoge gilstem op, de solo in *City Walls* had zo op een vroeg Pearl Jam-album kunnen staan en wanneer de ballads worden ingezet, neemt alles ineens Coldplay-achtige vormen aan.

Hoogtepunten: *The Thief And The Heartbreaker*, *Old Man Chicago*, *Broken Side Of Time* en *Rise From The Shadows*.

Oordeel? Wat aan dit album ontbreekt is een gedoodverfde single, maar er zit wel een doeltreffend zelfvertrouwen in de composities. Daarmee wekt Alberta Cross de indruk een band te zijn die inzet op de lange termijn. (WS)

cd **FIVE FINGER DEATH PUNCH**

WAR IS THE ANSWER (SPINEFARM/UNIVERSAL)

Kill Bill? Nee, niet de dodelijke kungfumove uit de Tarantino-films, maar de band uit Los Angeles. Dit is de opvolger van 'The Way Of The Fist' uit 2007. Onder leiding van gitarist Zoltan Bathory toert de metalband volop en er is zelfs sprake van airplay op Amerikaanse radiostations.

Airplay? De muziek is overtuigend, rechtdoorzee en vooral aanstekelijk. Opener *Dying Breed* is een goed voorbeeld van hoe toegankelijke metal kan klinken. Een pompend intro, boos geschreeuw, een spierballensolo en een refrein dat nog dagen door je hoofd blijft spoken. Hierin doet de band denken aan Dry Kill Logic en (het onlangs opgeheven) American Head Charge. *Bulletproof* en *No One Gets Left Behind* stuwten 'War Is The Answer' verder voort en de oorlogsthematiek houdt de boel bij elkaar,

Ook gesignaleerd

Na EuroSonic/Noorderslag schreven we al over de jonge honden van **Daily Bread**. De 'sexy garage dance'-band uit Friesland heeft de tijd genomen voor het debuutalbum 'Well, You're Not Invited' (Excelsior/V2), dat prima werd geproduceerd door Hospital Bomber Jan Schenk. Drums (Stefan Stoer!), de door zelfgebouwde effectpedalen gevormde bas van Chris Mulder en de toetsen - zowel vintage Philicorda orgel als synthesizer - van zangeres Kimberly bepalen het uitzonderlijk energieke geluid. Verwacht geen uitgebalanceerde, volwassen plaat: dit is een *teenage riot*, goed voor een hoop glimlach- en adrenalineverhogende momenten. Luister maar eens naar de fantastische baspartijen in *Put Your Shoes On The Dance Floor*, het titelnummer en livefavoriet *Rebel Kids*. (EJJ)

De Zeeuwse zanger-gitarist **Danny Vera** brengt een combinatie van country, blues en folk. 'Pink Flamingo' (Coast To Coast) is zijn vierde album en hij heeft inmiddels een schare trouwe fans verzameld, waaronder voetbalkenner Johan Derksen - Vera is elke week te zien in het tv-programma Voetbal International. 'Pink Flamingo' werd in Nashville met een groep Amerikaanse studiomuzikanten opgenomen, waarmee een droom van Danny werkelijkheid werd. Aan het album is overigens niet af te horen dat het in één dag werd ingespeeld. De composities zijn van Vera zelf en zoals altijd nestelen ze zich na één keer luisteren in je hoofd. Een verslag van Danny's reis naar Nashville vind je op de bijbehorende dvd. (MR)

Antwerpenaar Alex Agnew is naast begenadigd stand-up comedian ook zanger van **Diabolo Blvd**. Hun debuutalbum 'The Greater God' (PIAS) doet vooral door Agnew's stem sterk aan Metallica's 'Load' denken. Diabolo Blvd is een bont gezelschap. De groovy stoner/southern rockriffs en catchy melodielijntjes komen o.a. van de hand van gitarist Andries Becker, die tevens bassist is bij de Limburgse metalband Born From Pain. Op bas horen we Tim Beckaert, die hoge ogen gooit als een van de drie gitaristen van het Vlaamse dancerockgezelschap A Brand. Dat 'The Greater God' muzikaal niet bijster origineel is, vergeet je direct dankzij de sterk in elkaar stekende nummers. (SH)

The Fifth Alliance uit Breda ramt er flink op los op hun tweede mini-cd 'Reflections On Consciousness' (CrossfireCult). Hardcore en metal worden gemixt met een flinke dosis wisselende maatsoorten. Gitaristen Ivo Dieleman en Niels Termote schetsen een naar sfeertje met zware, atonale riffs en scherpe dissonanten. Het laaggestemde gitaargeweld wordt prima ondersteund door de strak spelende ritmesectie en het pissige geschreeuw van Silvia Berger maakt het geheel af. Opener *Thirteen* doet denken aan ouder materiaal van Meshuggah, terwijl *Twisted Visions* soms een punkachtige attitude heeft. Voor zwartkijkers is *Bombs On The World* - met enkele zeer desolate riffs - een absolute aanrader. (VH)

hoewel sommige marinierskretten en helikoptergeluiden vooral op de lachspieren werken. De airplay voor de band is te verklaren door rocksongs als *Crossing Over*, *Far From Home* en (cover) *Bad Company*, die erg uitgekauwd overkomen en lukraak tussen de metalknallers zijn geplaatst.

Beste tracks: *Dying Breed*, *Bulletproof* en *My Own Hell*.

Oordeel? De clichématige rocksongs trekken het niveau van 'War Is The Answer' naar beneden. Zonde, want verder is de plaat goed te pruimen. (VH)

boek **VINGENT BAKKER**

THE GANGSTER OF LOVE - JOHNNY "GUITAR" WATSON: PERFORMER, PREACHER, PIMP (CREATESPACE)

Wie? Johnny Guitar Watson is in Nederland vooral bekend vanwege zijn discohit *A Real Mother For Ya*, maar hij was tevens een van de belangrijkste rhythm 'n bluesgitaris-

ten van de vorige eeuw. Een biografie is dan ook meer dan verdiend. **Maar?** Dit boek bewijst maar weer eens dat een biografie niet hetzelfde is als een stapel losse gespreksverslagen met een kaffie eromheen. De auteur heeft in zijn - overigens goedbedoelde - pogingen het levensverhaal van zijn held Johnny Guitar Watson vast te leggen opmerkelijk genoeg alle relevante vragen onbeantwoord gelaten. In plaats daarvan concentreert hij zich volledig op bijzaken, die door niet-relevante personen in stuurloze (en eindeloze) gesprekken niet uit de doeken worden gedaan. Het steenkolen-Engels van de auteur maakt het boek er niet leesbaarder op, iets wat een aantal gesprekspartners trouwens ook onomwonden vaststelt. **Dus?** Een gemiste kans. (MR)